

ת"פ 67213/09/16 - מדינת ישראל נגד רשות מעונות ס.ע.ד. בע"מ- ניתן גז"ד, מאיר שחורי- התליית הליכים, מרדי שחורי

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ת"פ 67213-09-16 מדינת ישראל נ' רשת מעונות
ס.ע.ד. בע"מ ואח'

27 אוגוסט 2020

לפני:

כב' השופטת שרה מאיר

המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ: עו"ד א. חניה ועו"ד י. ששון

-

הנאשמים:

1. רשות מעונות ס.ע.ד. בע"מ- ניתן גז"ד.
 2. מאיר שחורי- התליית הליכים.
 3. מרדי שחורי
- ע"י ב"כ עו"ד מ.מורגנשטרן

החלטה וגזר דין - הנאשם 3

א. בפני בקשת הנאשם 3 (להלן: "**הנאשם**") לביטול הרשעתו, שבהכרעת הדין מ- 30.4.19, ולאחר שנתקבל בעניינו תסקיר מבחן.

לדאבון הלב התארך ההליך עד לקבלת התסקיר משירות המבחן למבוגרים (התקבל בביה"ד ב-5.3.20; "**שירות המבחן**") ואח"כ נתקבלו עמדת הצדדים.

חרף ותק ההליך - לא הובא בפני למתן החלטה, עד לעיוני בכל ההליכים שבפניי (13.5.20) וגם אז, בשל תקלה מזכירותית נוספת - לא הובא בפני להכרעה, עד 12.7.20. לכך נוסף לצערי, קושי בגין העדר קלדנית.

ב. עפ"י תסקיר המבחן (מ-4.3.20, שירות המבחן למבוגרים, מחוז ת"א והמרכז נפת פתח תקוה; "**התסקיר**"): הנאשם בן 45 נשוי ואב ל-5, השתלב בלימודים בישיבה גבוהה ובהמשך למד לתואר ראשון במשפטים, לא התגייס לצבא נוכח מצבו הבריאותי. ב-1988 החל לעבוד ברשת בתי אבות שהקים אביו, בתפקיד ניהולי, כשהתעוררו בעסק קשיים כלכליים, עד שב-2016 העסק נסגר, ומאז עובד כמנהל אזור בקופ"ח.

שירות המבחן (קצינת המבחן הגב' עדית כהן/עדית מלכה) לאחר שסקרה את הנתונים והנטען בפניה, ציינה כי מדובר באדם הנעדר הרשעות קודמות, שבצד יכולת תפקודית תקינה ואחראית במסגרות השונות (משפחה, לימודים, תעסוקה), פעל בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, באופן בעייתי, מתמשך, ושיטתי, כשחשיפת העבירות שביצע, הובילה לעצירת תהליך ההתדרדרות בו היה מצוי ולתחילת ההליך בו החל לבקר את דפוסיו, להכיר בחומרת התנהלותו והשלכותיה, ולפעול לשינוי בדפוסי התנהלותו; קצינת המבחן לא התרשמה מדפוסי חשיבה והתנהגות עבריינים, או מרמתיים מושרשים.

כך בחנה גורמי סיכון להישנות מעורבות בפלילים (חומרת מעורבותו בעבירות נשוא ההליך, התנהלותו הבעייתית המתמשכת, תוך שימוש בתכנון וקשייו לפעול בשק"ד, ללא חשיבה על השלכות מעשיו); בחנה גורמי סיכוי לשיקום (לוקח אחריות על המיוחס לו, תפקודו היציב והאחראי לאורך השנים, העדר הרשעות קודמות, העדר מעורבות שולית נוספת מאז העבירות); כן שקלה כי הוא מבטא צער ואמפתיה כנים כלפי הפגיעה בעובדים, וכי ההליכים המשפטיים דנא מהווים עבורו גורמים מרתיעים, והנכונות שהביע להשתלב בטיפול.

במכלול השיקולים, סברה כי הסיכון להשנות בצוע עבירות נוסף הינו נמוך.

לאחר ששקלה כל הנתונים המליצה על הטלת צו מבחן שרות למשך שנה בה ישולב בטיפול בהתאם לצרכיו, ולצד זאת, וכאלטרנטיבה עונשית, יוטל עליו צו של"צ בהיקף נרחב של 180 שעות, שיאפשר לו להמשיך בעבודתו ולהשתלב בטיפול. לאחר שהנאשם הביע נכונות, הופנה לבדיקת התאמתו ובניית תוכנית של"צ בלשכת רב בתי הספר באגף החינוך בראש העין, וגובשה תוכנית על פיה יסייע בעבודות משרדיות והשירות יפקח אחר תפקודו.

עוד ציינה כי הנאשם הביע חשש כי הרשעתו תפגע באפשרויות התקדמותו בעבודתו הנוכחית (מנהל אזור בקופת חולים), אך לא הציג מסמכים המעידים על פגיעה קונקרטית. עם זאת, משזו מעורבותו הראשונה והיחידה בפלילים (נבחן גליון הרשעות מעודכן עד 4.3.20) ונוכח הערכתה לסיכון הנמוך להישנות בצוע עבירות, תפקודו היציב במישורים השונים והערכתה כי ההליכים המשפטיים והשלכותיהם על חייו, מהווים עבורו גורמים מרתיעים ומציבי גבול, המליצה על סיום ההליך המשפטי ללא הרשעתו בדיון.

ג. המאשימה חזרה בתגובתה על עמדתה עוד בדיון, ולפיה יש לדחות הבקשה ולהותיר ההרשעה על כנה.

נקודת המוצא לפי ההלכה היא כי משהוכחה אשמתו של אדם, יש להרשיעו (ע"פ 2513/98 מ"י נ. שמש, ע"פ 5985/13 הראל אבן נ. מ"י) והרשעה נדרשת לצורך המסר ההרתעתי הרצוי [ע"פ(ארצי) 57160-01-14 מ"י-חדוות הורים], כשהסמכות להמנע מהרשעה או ביטולה מופעלת במקרים חריגים.

בענייננו, אין מתקיימים התנאים לבטול הרשעה, לא מתקיימים החריגים/שיקולים יוצאי דופן, נוכח ריבוי העבירות וחומרתן, כשביצוע עבירות אלו יוחס לו **בנסיבות מחמירות** - פגיעה חמורה בערך חברתי מוגן, כלפי 21 עובדים שנפגעו במהלך תקופה ארוכה וממושכת, בהעסקה של 12 חודשים רצופים (וזאת ביחס לאישום הראשון בלבד).

מדובר בעבירות בעלות אופי כלכלי, המחייבות הרשעה וענישה מוחשית בעלת אופי כלכלי, כשענישה ללא הרשעה מעקרת השגת התכלית.

יש לערוך איזון בין האינטרסים הציבוריים שבבסיס הרשעתו: הרתעת הרבים הוקעה חברתית ואכיפה שוויונית, לבין הנזק הצפוי להגרם מההרשעה וחומרת העבירות בהן הורשע (ע"פ 33112-09-15 מ"י נ. זלקינד וזלקינד).

הנאשם לא הצביע על נזק קונקרטי שעלול להגרם כתוצאה מההרשעה, ובוודאי שבמכלול השיקולים בעת בחינת הרשעתו - גובר האינטרס הציבורי על השפעה אפשרית של ההרשעה, אם בכלל.

לרוב, התסקירים בתיקים, דומים, חיוביים, וכוללים המלצה של אי הרשעה. יש ליתן משקל מועט לעברו הנקי ואורח חייו הנורמטיבי ומנגד, ליתן משקל רב לאופיין של העבירות בהן הורשע, נסיבותיהן ותוצאותיהן.

תסקיר מהווה המלצה בלבד ועל ביה"ד להפעיל שקול דעתו בהתחשב בכלל האינטרסים בנסיבות הענין [רע"פ 41445/15 אבו אלטיף נ. מ"י; עפ"ג (חי) 32900-07-17 מ"י נ. חודיפה מלחם].

נוכח כל האמור ביקשה המאשימה לקבוע מועד לשמיעת טיעונים לעונש, במסגרתו יועלו טיעוניה גם בנדון.

ד. הנאשם בתגובתו עתר לקבוע מועד לטיעונים בכתב ואח"כ להשלמת טיעון בע"פ, כשיש מקום להתייחס גם לשאלת החזרה מההרשעה, תוך שחזר "ביתר שאת וביתר עוז" על בקשתו לחזור מהרשעתו, וכי יש לקבל את המלצת שירות המבחן, וכי הוא עומד במבחנים שנקבעו בפסיקה, כחריג לכלל, ולבטל ההרשעה.

ה. בהתאם להחלטה נשמעו ביום 15.6.20 טיעוני הצדדים לביטול ההרשעה ולאחריהם, הטיעונים לעונש, ונפרט להלן עיקרם:

המאשימה חזרה על טענותיה, לפיהם משהוכחה אשמת אדם בהליך פלילי יש להרשיעו [ע"פ 2513/96 מ"י נ. שמש; ע"פ 5985/13; ע"פ (ארצי) 57160-91-14 מ"י נ. חדוות הורים], כשהליך אכיפת החוק הוא תקין ושוויוני ומגשים התכלית ההרתעתית של הענישה, כשהמנעות מהרשעה היא החריג.

נוכח ריבוי העבירות וחומרתן, ובנסיבות מחמירות - אין מקום לביטול ההרשעה, משאינו עומד בתנאי הפסיקה (ע"פ 2083/96 כתב נ. מ"י).

העבירות כאן הן פגיעה חמורה בערך חברתי מוגן, הפרות בוטות כנגד מספר רב של עובדים, ובמהלך תקופה ארוכה וממושכת, ובמספר אישומים, עבירות בעלות אופי כלכלי המחייבות ככלל הרשעה וענישה מוחשית בעלת אופי כלכלי, כשביטול הרשעה מעקר השגת התכלית (ע"פ 3312-05-15 מ"י נ. זליקן).

התסקיר מהווה המלצה בלבד ועל ביה"ד להתחשב בכלל האינטרסים ובנסיבות ההליך הספציפי (רע"פ 4144/15 אבו לטיף נ. מ"י, עפ"ג 32900-07-17 מ"י נ. מלחם).

הנאשם לא הצביע על פגיעה קונקרטי/נזק צפוי מהרשעתו.

יש ליתן משקל נמוך לעברו הנקי ואורח חייו הנורמטיבי ולייחס משקל רב לאופי וריבוי העבירות, נסיבותיהן ותוצאותיהן, ודאי כשסיים לימודי משפטים, כשרק ההליך הפלילי עצר תהליך הדרדרותו (כאמור בתסקיר).

ולטיעונים לעונש - במסגרת תיקון 113 יקבע מתחם העונש בשקילת חומרת המעשה ונסיבותיו, מידת אשמו של הנאשם, סוג, ומידת העונש. בענייננו, הנאשם הורשע ב-3 אישומים שונים ובכ"א, ריבוי עבירות בנסיבות מחמירות, (ע"פ 25307-12-15 מרדכי שחם נ. מ"י), ולפיכך, יש להכפיל את מתחם הענישה לכלל אירוע, ביחידות העבירה שבו; באישום הראשון מדובר בעבירות לפי סעיף 25א(א), 25ב(ג), 25ב(ד) ו-26ג לחוק הגנת השכר, 183 עבירות כלפי 22 עובדים, ובמשך חושי העסקה רבים, קרי: עבירות חמורות של אי העברת נכויים משכר עובדים לקרן פנסיה (ת"פ 23699-06-17 מ"י נ. ר.י.א. אביב ניהול ואחזקת מבנים בע"מ; חדוות הורים; ת"פ 57569-02-14 מ"י נ. ערד בראסרי), כשהעונש המכסימלי לכל עבירה לנאשם כנושא משרה הינו 678,000 ₪, כשמתחם העונש ההולם הינו בין 20% ל-50% ממנו; כשלקולא נשקל כי הוא נעדר עבר פלילי והמועדים בהם בוצעו העבירות, כשהנאשם לא הציג טענות חריגות/יוצאות דופן להקל בעונשו. בהתאם, עתרה לקנס כספי בגובה 30% מהקנס המכסימלי ובסך 37,222,000 ₪.

באישום השני, מדובר ב-15 עבירות כלפי 9 עובדים, במספר מועדים, עבירות לפי ס' 26, 27 לחוק שעות עבודה ומנוחה, שהינו אחד מאבני היסוד של משפט העבודה המגן, הוראות סוציאליות לרמת רווחה ואיכות חיים לעובד (ע"פ 1003/2000 הנדימן בע"מ נ. מ"י). פערי התשלום לעובדים הם חריגים באופן משמעותי, בבחינת גזילה ממש.

העונש המכסימלי לעבירה אחת הוא 14,400 ₪, או מאסר חודש. מתחם הענישה נוכח חומרת העבירות והיקפן הוא בין 20% ל-50%, כשלקולא שקלה כי הנאשם אינו עוסק בניהול כיום, אין לו עבר, כי הודה בדיון

ההוכחות השני וחסך זמן שיפוטי. בהתאם, עתרה לקנס בסך 64,800 ₪.

באישום השלישי, מדובר ב-3 עבירות לפי סעיפים 9, 26, 27 לחוק ש"ע, מדובר בנורמה חברתית מובהקת, בפן משפחתי ובריאותי ולהבטחת תנאי עבודה הוגנים (פרשת הנדימן). לקולא נשקל כאמור לעיל. בהתאם, עתרה לקנס כספי בגובה 30% מהקנס המכסימלי ובסך 12,960 ש"ח.

בנוסף, עתרה לחייב הנאשם לחתום על התחייבות להמנע מביצוע עבירות כאלה בהן הורשע למשך 3 שנים, בגובה הקנס המכסימלי.

הנאשם עתר לבטול הרשעתו, לאור הנסיבות בהן עלול להווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה בשל ההרשעה, לתועלת שתצמח לחברה ולאינטרס הציבורי מההרשעה (ענין כתב, כפיר אחזקות בע"מ, רומנו, ביטי).

הנאשם היה סגן מנהל בעסק של אביו והיום הוא במקום אחר, עובד כשכיר וגם למד משפטים והשתקם. הרשעה תפגע בו אם יבקש לעבוד כעו"ד ואף בקידומו אצל מעסיקו ("מכבי") ובספק אם לא יפוטל עקב הרשעתו. חרף הנאמר בתסקיר, מוכח הנזק הקונקרטי. הנאשם הפנים הלקח והוא בדרך חדשה לגמרי.

הנאשם חולה מילדות בקרוהן, אב ל-5 ילדים, הפנה לנאמר בתסקיר, כשטען כי התסקיר הינו המלצה ואפשר להורות על של"צ משמעותי יותר (400-500 שעות), וצו טיפול לשנה ולבטל ההרשעה.

ולטיעונים לעונש - 3 הארועים (האישומים) הם ארוע אחד (הלכת חדות הורים; שמש ח. אחזקות; כבוד השופט ד. ברק-ארז בפרשת גברזי): בית האבות עבד בצורה גרעונית, מכרזי המדינה אין סיכוי לצלוח אותם, ואף הוגשה עתירה מינהלית (1270-02-17; 2724-04-07 ועתירות נוספות), כך שבית האבות עבד ברמה של להפסיד כסף. הנאשם אינו בעל מניות ולא המנכ"ל, אלא הבן של המנכ"ל, ולא בורח מאחריות; עשו הכל כדי לתפעל את בית האבות, הוא עצמו לקח הלוואות פרטיות במאות אלפי ₪ כדי להכניס לבית האבות. הם עשו מעשה חמור, אך לא גרמו לקשישים ללכת לרחוב, ולא פגעו בשכר הרגיל של העובדים. פעולה אחת באותו מקום וגוף, שנתפסה פעם אחת (בשונה מענין שחם) ולכן זה אירוע אחד. הנאשם היה בחופשת מחלה באוקטובר-דצמבר 2014, והנאשם 2, הבעלים של הנאשמת הוא שקיבל החלטה וביצע אותה. מדובר באירוע אחד.

למתחם הענישה - המכפלה כאן והבקשה לקנס של עשרות מיליוני ₪ - היא מוגזמת ובלתי סבירה (61551-05-16) וברור שלא לכך כיוון המחוקק [סעיף 40(ח)], בעיקר, כשהקנס שהושת על הנאשמת הופחת משמעותית ובהסכמת המאשימה (ל-10,000 ₪). זו לא כוונת המחוקק, שהנאשם וילדיו ירעבו ללחם.

יש להתחשב בסוג העבירה נסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם. מדובר בבן, ובענין שחם, הבן נמחק מהאישומים (ורק התחייב שלא יעסוק בתחום; כאן ממילא, אינו עוסק בתחום), וכאן הוא בן יחיד של הנאשם 2 (יש לו 6 אחיות).

מידת אשמתו ברף הנמוך, עשה כמצוות אביו, המנהל. גם המשכונות ההליכים תשפיע על קביעת המתחם (37724-11-10). יש לחרוג מהענישה בשל שיקולי שיקום [סעיפים 40 (ד)(ה)], כאמור בתסקיר (חדוות הורים). יש להתחשב בנאשם [40(ח)]. אין לו מאיפה לשלם, שכיר, אשתו שכירה, 5 ילדים, נותר להם 8,000 ₪ לאוכל, לא יוכל לשלם קנס/יהיה כל חייו משועבד עד יום מותו? לא יודע אם יש לו לממן התזמורת לחתונת בנו בן ה-20 האמור להנשא. בקשת המאשימה מנוגדת לאחידות הענישה. ביקש התחייבות כמה שיותר משמעותית, הרתעתי, שאז ישלם סכומי עתק. לא ניהל הוכחות. חסך זמן שיפוטי של 21 עדים.

עתר לבטול הרשעה, ולחילופין, לקנס שיתחשב ברמה הכלכלית ובכלל הנסיבות עם תשלומים נרחבים.

הנאשם עצמו הביע התנצלות, לא יודע איך הגיע למצב הזה, לא כיוון לפגוע בעובדים. מילדות עבר התקפות קשות של מחלת הקרוהן. הוריו גדלו בבית של ניצולי שואה והוא קיבל חינוך מאוד קשוח, שמה שאומר האבא זה סוף פסוק, במיוחד בתקופת המחלה, ולא היה לו כח להתמודד/להתנגד. לקח על עצמו התחייבויות אישיות של מאות אלפי שקלים; עבר יעוץ אישי (נפשי, זוגי, כלכלי) אם יורשע/יוענש כך שלא יוכל לעמוד בעונש; שבר. מבקש להתחשב בו ואם אפשר לא להרשיעו ולאפשר לו להתקדם בחיים. עשה מאמצים קשים והתקדם בלימודי משפטים. משלם הלוואות כעשרת אלפים בחודש, מתנדב בארגונים, עבד בתקופת הקורונה 24/6. הנאשם הגיש אישורים לאושש טענותיו ("ב").

דין והכרעה

א. סעיף 192 א לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982 קובע:

"הרשיע בית המשפט את הנאשם, ולפני מתן גזר הדין ראה שיש מקום לתת לגביו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה, או לצוות כי הנאשם ייתן התחייבות להימנע מעבירה, כאמור בסעיף 72(ב) לחוק העונשין, בלא הרשעה, רשאי הוא לבטל את ההרשעה ולצוות כאמור".

בהלכת כתב (ע"פ 2083/96, פורסם בנבו 1997), נקבע:

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה

חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

נדרש איפוא כי יתקיימו בבקשה 2 גורמים שיצדיקו המנעות מהרשעת הנאשם (ובעניינו, ביטול הרשעתו):

האם הפגיעה שבהרשעה היא חמורה ופוגעת בשיקומו; והאם ניתן להמנע מהרשעתו, בלי לפגוע מהותית בשיקולי ענישה נוספים ובשים לב לסוג העבירה (רע"פ 3589/14 לוזון נ. מ"י; פורסם בנבו, 2014).

בעניינו, מעבר להעלאת הטענה באופן כללי וללא ראיות כלשהן לתימוכין - הנאשם סיים לימודי משפטים, אין ראיה ביחס להליך התמחות בלשכת עוה"ד, או כי הוא אכן מתעתד לשנות מעיסוקו ולעבוד (בעתיד) כעו"ד, מחד ומאידך, אין בפניי ראיה (מעבר לטענה הערטילאית) כי יהא בהרשעתו (אגב, לא העתידית; הנאשם כזכור כבר הורשע לפני יותר משנה) משום פגיעה בסיכויי קידומו במכבי, מעסיקתו מזה כ-3 שנים (ראה תלוש שכרו). כך, אין בפניי נטילת אחריות מיידית, אלא הנאשם חזר מכפירתו, בפתח דיון ההוכחות השני, כשבדבריו בפניי טען כי הוא מצר על המעשים המיוחסים לו באישום. כך, בתסקיר תוארו בושה ואשמה שהוא חש ונכונותו להשתלב בטיפול, וחשש מהשלכות הרשעתו; כי הנאשם מקבל אחריות על התנהגותו ומכיר בחומרתו ואף שלא הציג אסמכתאות לפגיעה קונקרטית, הומלץ על סיום ההליך בעניינו ללא הרשעה.

בהקשר זה אזכיר כי לתסקיר חשיבות רבה, אך הוא מהווה המלצה בלבד [רע"פ 3681/19 שבתאי נ. מ"י, נבו 2019; ע"פ (ארצי) 2153-12-18 דוארדו נ. מ"י, נבו 2019; ע"פ (ארצי) 33112-09-15 מ"י נ. זלקינד, נבו 2017].

בהתייחס לאמור עומדת מול עיניי גם ההלכה לפיה משאין בפניי "התכנות פגיעה" בחופש עיסוקו של הנאשם, הרי שאין מקום לביטול ההרשעה, אלא חשש תיאורטי ומול שיקולי הענישה כטענת המאשימה. זאת משמכות הביטול, ננקטת ע"י ביהמ"ש במשורה, וכשנקודת המוצא היא כי מי שהוכרה אשמתו בהליך פלילי - יש להרשיעו בדיון. כך, כשעסקין בעבירות כדוגמת אלה שכאן, הפוגעות באושיות יחסי העבודה, החוק, וההלכה, באשר להעסקת עובד.

עסקין בריבוי ארועים, ביחס לריבוי עובדים, ועפ"נ חודשים, ואף בחומרה יתרה, תוך גזל כספים שנוכו מהעובדים, שאינם "בראש סולם" ההשתכרות במשק (אגב, ולא הופנית לכך, גם של הנאשם עצמו!),

וכשאין חולק כי נפגע מטה לחמם (גם אם שכר היסוד שולם להם) וכנקבע גם כאמור, העבירות אינן עבירות קלות ערך בעיניי, וכנקבע גם בהלכה [ראה גם ע"פ (ארצי) 6291-05-10 א. כפיר אחזקות בע"מ נ. מ"י 2012]

לא נעלמה מעיניי גם הטענה כי עסקינן בהליך ותיק - דא עקא, קשה להלום הטענה בהקשר זה, בה תן כי עסקינן בארועים מסוף שנת 2014, שנמשכו עד סוף 2015 וכתב האישום הוגש בספטמבר 2016. אין הדברים נאמרים חלילה כדי "הצדקת" חלופי הזמן (שנסיבותיו ממש אינן בפניי), אלא להבהיר, כי אין בפרק הזמן הנדון כדי להקל על ההתייחסות ביחס לנאשם.

חרף הטענות לעניין היחס המיוחד שבין הנאשם לאביו (הנאשם 2) - אין בפניי כי אכן, שימש בתקופה האמורה כ"אומר הן" לכל החלטותיו של האחרון.

כ"כ, איני מקבלת הטענה כי עסקינן "בארוע אחד", ודאי לא במכלול העובדות שבכתב האישום המתוקן (3 כתבי אישום, 3 עבירות שונות, עפ"נ חודשים רבים, וביחס לעובדים רבים!).

לא נעלם מעיניי גם כי הנאשמת הורשעה, משחזרה בה בדיון ההוכחות מהכפירה (ע"י המנהל המיוחד) וכי הותלו ההליכים כנגד הנאשם 2 (בהחלטת כב' השופט א. שגב מיולי 2018), ובאופן שהנאשם "נותר לבדו" להתמודד עם האישומים דנא.

דא עקא, גם בכך ותוך הטענות לענין שיקולי השיקום - אין כדי להצדיק ביטול ההרשעה.

הנה כי כן משאין בפניי נסיבות חריגות, נסיבות יוצא דופן שיצדיקו ביטול ההרשעה - אין לי אלא לדחות בקשתו זו של הנאשם [ראה גם ע"פ 5102/03 מ"י נ. קליין 2007; הלכת כתב; ראה גם לאחרונה העקרונות בע"פ 1233/20 פלוני נ. מ"י, וכן ע"פ 2083/20 + 2179/20 פלוני נ. מ"י, 2020 (הגם נדונה שם הרשעת קטין)].

ב. חוק העונשין סימן א 1, מבנה את שיקול הדעת השיפוטי בענישה, כתיקונו בתיקון 113, כך שיש לקבוע הענישה ב-3 שלבים: הראשון - אם עסקינן בעבירה אחת או בכמה עבירות (וככל שכך, האם הן אירוע אחד או ארועים נפרדים); השני - קביעת מתחם הענישה (4 שיקולים: הערך החברתי שנפגע מהעבירה; מידת הפגיעה בערך זה; מדיניות הענישה הנהוגה; הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה); והשלישי - נסיבותיו האישיות של הנאשם ונסיבות רלוונטיות אחרות, כשרק שיקול שיקום/הגנה על שלום הציבור מצדיקים סטייה ממתחם הענישה (ענין חדוות הורים).

(1) בסעיף 40 לחוק העונשין נקבע כהאי לישנא:

"(א) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

(ב) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים: גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם.

(ג) בגזירת העונש לפי סעיף זה, יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן, וישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש, ואם גזר עונש מאסר - לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת".

בענייננו, אין לקבל טענת הנאשם כי עסקינן באירוע אחד.

עסקינן בארועים שונים ובעבירות שונות, הגם ביחס לריבוי עובדים ובמהלך חודשים רבים.

ודאי כך, עת עסקינן, כאמור באישום הראשון, בנכוי משכר העובדים ואי העברת הנכויים לחסכון הפנסיוני של כ"א מהעובדים, עובדים שאינם בדרג ניהולי. ודאי כך עת היה הנאשם ער לקושי הכלכלי - אך לא מנע הנכוי מכספי העובדים.

כך הוא גם עפ"י הלכת חדוות הורים - לא שוכנעתי כי עסקינן ב"אירוע אחד" (לא באשר ל-3 האישומים, ואף לא באשר לאישום הראשון, לכשעצמו).

(2) באשר לקביעת מתחם הענישה - אין חולק כי מדובר בחומרה רבה בעבירות דנא, הפוגעות בערכי החברה והכלכלה, כשיש לשקול את מידת אשמו של הנאשם ובנסיבותיו בביצועה.

בהקשר זה אזכיר כי עסקינן בעבירות כלכליות המחייבות הרתעה יעילה ואפקטיבית, וכי ערכים חברתיים מהותיים נפגעו מביצוע העבירות, ובאופן חמור, עבירות שעבר הנאשם במסגרת משלח ידו, וכשנסיבותיו המיוחדות בביצוע העבירה (כטענתו) - לא בוססו בתימוכין איזשהו, וכשאינן עסקינן ב"אדם שטרם עמד על דעתו" (יליד 10.75), וכשעסקינן בעבירה של "נושא משרה".

כך, יש לבחון את מתחם הענישה הנטען (הנאשם לא טען ממש בהקשר זה), כשאין חולק כי המאשימה

הכפילה אריתמטית את הקנס במספר יחידות העבירה (קרי: בכ"א מהאישומים בפני עצמו, לא ראתה כ"ארוע אחד") ודעתי, כדעת המאשימה.

ובאשר למתחם המקובל בהלכה, בבחינת "המקובלות" - סבורני כי העבירות דנא הן מהחמורות שבסמכות ביה"ד, וכך גם לאור ריבוי העובדים והחודשים.

מנגד, לא נעלם מעיני ההסדר שהוגש בעניין הנאשמת, על נסיבות ההסדר האמור, ומשמעות המתחם או הקנס, שנתבקש.

משכך, אני קובעת כי מתחם הענישה ההולם בכ"א מהאישומים עומד על שיעור שבין 10%-ל-40% מהקנס המקסימלי.

(3) ולנסיבות הנאשם - בהקשר זה מקובלות עליי טענות הנאשם כי הענישה תפגע בו, במשפחתו (רעייתו וילדיו), כי קיבל על עצמו אחריות על המעשים (הגם לא בשלב מוקדם), וכי מבקש הוא להשתקם, כי נהג בנסיבות לפי קביעותיו/דרך פעולתו של הנאשם 2, אביו, כי הוא עובד ומכלכל עצמו, ואף נעזר בסיוע יעוצי, ע"מ לצאת מהמשבר הכלכלי (בנוטלו הלוואות שהוכנסו לנאשמת, ועליו להשיבן), וכי אלמנט ההרתעה האישי כמדומה, הושג ומנגד, ספק אם בענישתו, כעתירת המאשימה יושג אלמנט ההרתעה הכללי, חברתי [ע"פ(ארצי) 36941-09-19 נ. שופרסל ואח'; ע"פ (ארצי) 12606-04-19 ל.מ. שירותי כ"א נ. מ"י; ע"פ(ארצי) 49519/05 בוחבט נ. מ"י].

ג. לאחר ששקלתי את כל טענות הצדדים והקביעות השונות בהלכה בכגון דא, ומשלא מצאתי בנסיבות כי יש מקום להטיל על נאשם (חרף כל האמור) ענישה שברי (לכל בר בי רב) כי לא יוכל לעמוד בה, מחד, ומאידך, לא רק שענישה כאמור לא תסייע לשיקומו, אלא תדרדר אותו ואת ב"ב לבור שאין לו תחתית - מצאתי להטיל על הנאשם קנס, שמא ברוח הימים הנוכחיים, בשיעור של 36,000 ₪, ול-3 העבירות יחדיו, שישולם ב-36 תשלומים שווים, חודשיים, ורצופים, החל מ- 1.11.20 ועפ"י שוברי תשלום שיקבל הנאשם /ב"כ במזכירות ביה"ד, ולא יאוחר מיום 6.9.20.

כן אני מורה על קבלת התסקיר במובן זה שניתן בזאת צו מבחן, כך שהנאשם יבצע של"צ בהיקף 180 שעות במשך שנה החל מ- 1.11.20, וכאמור בפסקה 3 בהמלצה שבתסקיר, הכולל טיפול כאמור בפסקה 2 בהמלצה שבתסקיר.

כן יחתום הנאשם על התחייבות להמנע מעבירה, כאמור בסעיף 72 לחוק העונשין למשך 3 שנים,

שאחרת יחוייב בקנס המקסימלי שנקבע לעבירות שבכתב האישום, וזאת במזכירות ביה"ד, ולא יאוחר

מיום 6.9.20.

ד. בשולי גזר הדין ראיתי לציין כי לא נתבקש בנדון ומידיעת דיינים, אין נוהגת המדינה, בהליכים שבפני ביה"ד לעבודה, לעתור עפ"יו - אך כמדומה, ודאי בנסיבות (ודאי לאור הנטען באישום הראשון דנא), יותר מראוי היה כי היתה עושה המדינה שימוש בהוראות סימן ו' לחוק.

ניתנה היום, ז' אלול תש"פ, (27 אוגוסט 2020), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.